

Rybnik 2015-11-16

Sz. Pan Andrzej Duda

Prezydent RP

Ul. Wiejska 10

00-902 Warszawa

Dotyczy naruszenie art. 178 ust 1 Konstytucji RP w związku z art. 231 § 1 kodeksu karnego przez Sędziego Andrzeja Glinieckiego, Zbigniewa Ślusarczyka oraz Teresę Zyglewską podczas wydawania wyroku w dniu 24.07.2015 roku w sprawie o sygnaturze akt II OSK 3035/13.

Szanowny Panie Prezydencie!

Złożenie niniejszego publicznego pisma (będącego jednocześnie krytycznym komentarzem do wyroku, o którym mowa powyżej) skierowanego do Pana jest konieczne albowiem podważono wiarygodność Naczelnego Sądu Administracyjnego tym bardziej, że dla inwestorów wyrok warty jest miliony złotych z uwagi, iż musieliby oni uiścić wysoką opłatę legalizacyjną, co rodzi uzasadnione podejrzenie, czym faktycznie kierowali się Sędziowie dokonując wykładni prawa ad absurdum.

Jako osoba o genialnej pracy umysłu i tym samym zdolna do logicznej interpretacji przepisów prawa na poziomie nieosiągalnym dla większości Sędziów oraz urzędników dokonam w sposób uproszczony oceny wyroku zestawiając go również z innymi orzeczeniami NSA.

W wyroku podkreślono, że cytuje;

Zrealizowany przez skarżącą na dachu budynku maszt antenowy na którym zostały umieszczone urządzenia [...], nie jest urządzeniem budowlanym w rozumieniu art. 3 pkt 9 Prawa budowlanego. Tego typu maszt antenowy jest jednak urządzeniem, o którym mowa w art. 29 ust. 2 pkt 15 i art. 30 ust. 1 pkt 3 lit. b i c Prawa budowlanego. Nie należy też utożsamiać pojęcia urządzeń budowlanych (art. 3 pkt 9) z pojęciem urządzeń, o których mowa w art. 29 ust. 2 pkt 15 i art. 30 ust. 1 pkt 3 lit. b i c Prawa budowlanego.

Powyższe stwierdzenie pokazuje, że nominację Sędziowskie otrzymały osoby niezdolne do logicznej interpretacji przepisów prawa albowiem, maszt nie jest urządzeniem, lecz anteny, o którym mowa w art. 3 pkt 9 ustawy prawo budowlane. Należy podkreślić, że każdy znający prawo w podstawowym zakresie wie, że ustawodawca w ustawie prawo budowlane zdefiniował pojęcia, o których mowa w niej. W przypadku, w którym Sędziowie umieliby logicznie myśleć to nigdy by nie sformułowali tak niedorzecznego stanowiska albowiem wtedy należałoby przyjąć, że montaż urządzenia, o którym mowa w art. 3 pkt 9 w/w ustawy nie jest możliwy na podstawie 29 ust. 2 pkt 15 i art. 30 ust. 1 pkt 3 lit. b i c.

W wyroku podkreślono również, że cytuje;

Ponadto zaznaczyć trzeba, że sam maszt telefonii komórkowej, bez urządzeń zasilająco-sterujących i anten sektorowych, jak również same anteny sektorowe, bez masztu i urządzeń zasilająco-sterujących, nie mogą być źródłem emisji fal elektromagnetycznych, dlatego nie można rozdzielać tych urządzeń stanowiących łącznie instalację w rozumieniu przepisów ustawy – Prawo ochrony środowiska.

Powyższe stanowisko było by zgodne z prawem gdyby organy oraz sądy orzekały na podstawie ustawy prawo ochrony środowiska a nie ustawy prawo budowlane. W zaistniałej sytuacji, aby być bezstronnym zwróciłem do Prezesa NSA czy podziela ten niedorzeczny i głupi pogląd niektórych Sędziów NSA, z którego wynika, że tu ustawa prawo ochrony środowiska definiuje pojęcia w ustawie prawo budowlane. Oczywiście NSA nie podzielił tego poglądu albowiem w piśmie z dnia 01.09.2015 roku podkreślił, że cytuje;

*Odnosnie do podniesionej przez Pana relacji pojęcia „instalacja” zawartego w art. 3 pkt 6 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska (Dz.U. z 2013 r. poz. 1232, ze zm.; dalej Prawo ochrony środowiska) i pojęć z art. 3 Prawa budowlanego, w orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego stwierdzono, że odwołanie się do definicji instalacji określonej w art. 3 pkt 6 Prawa ochrony środowiska nie może mieć charakteru przesądającego rodzaj inwestycji w rozumieniu Prawa budowlanego. Definicja instalacji określona w art. 3 pkt 6 Prawa ochrony środowiska stworzona została dla potrzeb tej ustawy i uznaje za instalacje zarówno urządzenia jak i budowle, których wspólną cechą jest możliwość spowodowania emisji wskutek ich eksploatacji (por. wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 26 listopada 2013 r. sygn. akt II OSK 1480/12 i z dnia 22 października 2014 r. sygn. akt II OSK 956/13). Kwalifikacja rodzaju planowanej inwestycji i wymogów koniecznych do rozpoczęcia jej realizacji jest zatem dokonywana **przed wszystkim na podstawie Prawa budowlanego, które normuje działalność obejmującą sprawy projektowania, budowy, utrzymania i rozbiórki obiektów budowlanych** oraz określa zasady działania organów administracji publicznej w tych dziedzinach, co nie oznacza wyłączenia stosowania innych powszechnie obowiązujących przepisów.*

Powyższe stanowisko jest logiczną wykładnią przepisów prawa albowiem ustawa prawo budowlane nie zna pojęcia samodzielnie istniejącego urządzenia, co przesądza, że wyrok został wydany bez podstawy prawnej.

Ponadto w wyroku podkreślono, że cytuje;

Prawidłowa więc była kwalifikacja prawna przyjęta przez organy architektoniczno – budowlane które nie wniosły sprzeciwu od złożonego przez spółkę zgłoszenia, że maszt antenowy wraz z pozostałymi urządzeniami stacji bazowej na podstawie art. 30 ust. 1 pkt 3 lit. b i c Prawa budowlanego wymagał jedynie zgłoszenia. Ze względu bowiem na szczególny rodzaj urządzenia, jakim są anteny telefonii komórkowej, ustawodawca wprowadził wówczas zasadę, iż warunkiem wystarczającym do instalowania na obiektach budowlanych urządzeń emitujących pola elektromagnetyczne, będące instalacjami w rozumieniu ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska, zaliczanymi do przedsięwzięć mogących znacząco

oddziaływać na środowisko w rozumieniu tej ustawy, jest dokonanie skutecznego zgłoszenia takiej inwestycji właściwemu organowi (tak też w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 4 lutego 2009 r., sygn. akt II OSK 83/08). W rezultacie Sąd Wojewódzki nieprawidłowo przyjął za organami nadzoru budowlanego, że przedmiotowe roboty budowlane wymagały pozwolenia na budowę i zaaprobował nakaz rozbiórki zrealizowanej na dachu budynku stacji bazowej, czym naruszył art. 48 § 1 w zw. z art. 28 ust. 1 Prawa budowlanego.

W tym miejscu z uwagi, iż w niniejszej sprawie pojawia się Sędzia Andrzej Gliniecki uważający się za znającego ustawę prawo budowlane, (czego nie mogę potwierdzić) w pierwszej kolejności przywołam wyrok zapadły w identycznym stanie prawnym **z udziałem jednego z najwybitniejszych Sędziów Prezesa NSA Profesora Romana Hausera** gdzie Sędzia Małgorzata Stahl jako sprawozdawca w wyroku II OSK 1458/07 z dnia 25.11.2008 roku podkreśliła, że cytuje;

Dokonaną przez Wojewódzki Sąd Administracyjny wykładnię art. 3 pkt 1b Prawa budowlanego i pkt 3 tegoż artykułu należy uznać za uprawnioną. W myśl powołanego art. 3 ust. 1 pkt 1b obiektem budowlanym jest budowla stanowiąca całość techniczno-użytkową wraz z instalacjami i urządzeniami a zgodnie z pkt 3 przez budowlę należy rozumieć każdy obiekt budowlany niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, w tym obiekty przykładowo tam wymienione m.in. wolno stojące maszty antenowe czy fundamenty pod maszyny i urządzenia, jako odrębne pod względem technicznym części przedmiotów składających się na całość użytkową. Na dachu budynku nie istnieje maszt na którym miałyby nastąpić instalacja anten, chodzi o nowy obiekt wraz z antenami, będącymi instalacjami nie usytuowanymi bezpośrednio na dachu. W kontekście postanowień zarówno art. 3 pkt 1b i pkt 3 jak i powołanego rozporządzenia obiekt objęty wnioskiem ma charakter telekomunikacyjnego obiektu budowlanego. W tej sytuacji także zarzuty naruszenia art. 29 ust. 2 oraz art. 30 ust. 1 pkt 3b i c ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (Dz.U. z 2006 r., Nr 156,poz.1118)przez ich niezastosowanie oraz błędną wykładnię nie mogą być uznane za usprawiedliwione.

Jak wynika z powyższego zdolni do logicznej interpretacji przepisów ustawy prawo budowlane i innych Sędziowie nie podzielają absurdalnego poglądu Sędziego Ślusarczyka. Idąc dalej organizacja kilkakrotnie składała skargi kasacyjne w podobnych sprawach gdzie NSA i to w najtrudniejszym trybie nieważnościowym stwierdzała, że całość techniczno-użytkowa stanowi obiekt budowlany a nie urządzenie.

NSA II OSK 956/13 w wyroku z dnia 22.10.2014 roku podkreśla, że cytuje;

*Nie budzi wątpliwości Naczelnego Sądu Administracyjnego rozpoznającego przedmiotową sprawę, że o instalacji czy też montażu urządzenia można mówić wówczas, gdy na dachu budynku istnieje już nośnik (konstrukcja wsparcia), na którym zostaną zainstalowane anteny i inne urządzenia wyposażenia stacji. Sąd też roboty, budowlane **polegające na wykonaniu masztu z antenami należy kwalifikować, jako budowę obiektu** - porównaj wyroki NSA z dnia 23 listopada 2010 r. sygn. akt II OSK 1709/09, i z dnia 8 września 2011 r. sygn. akt II OSK 1867/10, publikowane na stronie orzeczenia.nsa.gov.pl. Trafnie wskazano w skardze kasacyjnej również, iż w sprawie odniesiono się wyłącznie do urządzenia technicznego, a pominięto konstrukcję stalową, trasy kablowe i całe oprzyrządowanie pozwalające na funkcjonowanie stacji bazowej*

telefonii komórkowej, co czyni usprawiedliwionym zarzut niewłaściwego zastosowania w tej sprawie art. 33 ust. 1 ustawy Prawo budowlane. W ocenie Naczelnego Sądu Administracyjnego rozdzielenie poszczególnych etapów procesu budowlanego i eliminowanie z obowiązku uzyskania pozwolenia na budowę poszczególnych jego części, stanowi obejście prawa.

Podobnie NSA II OSK 1793/13 w wyroku z dnia 04.02.2014 roku podkreśla (dotyczy spółki P4) , że cytuję;

*I tak NSA precyzyjnie wypowiedział się w wyroku z dnia 27 września 2012 r., co do tego, że wykonywanie robót budowlanych polegających na zainstalowaniu masztu o wysokości 2,95 m na istniejącym obiekcie budowlanym oraz zainstalowaniu na tym maszcie anten wraz z instalacją zasilającą w energię elektryczną oraz urządzeniem sterującym APM nie stanowi instalowania urządzeń, o którym mowa w art. 29 ust 2 pkt 15 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane. NSA poprzednio orzekając przywołał przepis art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane, w wersji obowiązującej również w dacie realizowania inwestycji, zawierający legalną definicję obiektu budowlanego, przez który należy rozumieć także budowlę stanowiącą całość techniczno-użytkową wraz z instalacjami i urządzeniami. Zaznaczył, że budowa przedmiotowej stacji bazowej telefonii komórkowej stanowi całość techniczno-użytkową. Poszczególne elementy składające się na stację bazową telefonii komórkowej nie mogą działać oddzielnie. Przez budowlę należy rozumieć zaś każdy obiekt budowlany niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury. Skoro zaś zrealizowana budowla stanowiła całość techniczno-użytkową, to wymagała ona pozwolenia na budowę, zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 28 ust: 1 ustawy- Prawo budowlane. Na marginesie dodać należy, że stanowisko to znajduje potwierdzenie w orzecznictwie, gdzie przy podobnym charakterze inwestycji polegającej na montażu masztu z antenami oraz ich nośnika Sądy kwalifikowały takie przedsięwzięcie jako budowlę obiektu, która wymaga pozwolenia na budowę (por. wyrok NSA z dnia 11 kwietnia 2013 r. sygn. akt 11 OSK 2400/11; wyrok NSA z dnia 9 marca 2011 r. sygn. akt 11 OSK 407/10; wyrok NSA z dnia 25 listopada 2008 r. sygn. akt 11 OSK 1458/07; wyrok NSA z dnia 16 czerwca 2009 r. sygn. akt 11 OSK 971/08). Tym samym wbrew stanowisku skarżącego kasacyjnie istniały podstawy z art.145 § 1 pkt.1 lit. a P.p.s.a, by uchylić decyzje organów administracji wobec **wadliwego zastosowania art. 3pkt.3 w związku z art. 29 ust. 2 pkt.15, art.30 ust.1 pkt.3 lit. b prawa budowlanego**. Za prawidłowe, odpowiadające wymogom art. 190 P.p.s.a. uznać należało stanowisko sądu I instancji co konieczności oceny istnienia obowiązku sporządzenia raportu oddziaływania na środowisko, poprzedzonej badaniem dokumentacji technicznej w zakresie oddziaływania całej stacji bazowej telefonii komórkowej na środowisko, przy uwzględnieniu typów anten, ich mocy, azymutów i innych parametrów, o których mowa w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2004r. w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć na środowisko(Dz.U. Nr 257 poz. 2573 ze zm.). Przy badaniu istnienia przesłanek z art. 156§1 kpa organy winny także dokonać oceny zgodności inwestycji z wymogami ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym , czego do tej pory nie uczyniono, o czym również była mowa w wyroku NSA z dnia 27 września 2012r i co słusznie nakazał w zgodzie z nim sąd I instancji.*

Identycznie NSA II OSK 1480/12 w dniu 26.11.2013 roku podkreśla, że cytuję;

Natomiast zamierzenie budowlane polegające na wykonaniu takiego nośnika i wykonania na nim instalacji urządzeń, obejmuje szerszy zakres robót i wiąże się z budową obiektu budowlanego (budowli), a więc z obowiązkiem uzyskania pozwolenia na budowę. Taki też pogląd wyrażony został już w innych orzeczeniach Naczelnego Sądu Administracyjnego, które skład rozstrzygający niniejszą sprawę podziela, w szczególności w wyroku z dnia 11 kwietnia 2013 w sprawie II OSK 2400/11 w której przedmiotem rozpoznania był podobny stan faktyczny i prawny oraz w wyroku z dnia 25 listopada 2008 r. w sprawie II OSK 1458/07 (dostępne na <https://cbois.nsa.gov.pl>). W konsekwencji nie jest również pozbawiony zasadności zarzut dotyczący braku zbadania przez organ nadzoru budowlanego zgodności realizacji inwestycji z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego, a w przypadku jego braku z decyzją o lokalizacji inwestycji celu publicznego tj. naruszenia art. 50 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2012 r., poz. 647).

Podobnie NSA II OSK 2400/11 w wyroku z dnia 11.04.2013 roku wskazał, że cytuje;

*Zamierzenie budowlane polegające **na wykonaniu takiego nośnika i wykonania na nim instalacji urządzeń, obejmuje natomiast szerszy zakres robót i wiąże się z budową obiektu budowlanego (budowli), a więc z obowiązkiem uzyskania pozwolenia na budowę. Przedstawione wyżej stanowisko znajduje swoje oparcie w orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego (por. wyroki z dnia 25 listopada 2008 r. sygn. akt II OSK 1458/07; 15 maja 2009 r. sygn. akt II OSK 811/09; z dnia 16 czerwca 2009 r. sygn. akt II OSK 971/08- orzeczenia dostępne w Centralnej Bazie Orzeczeń Sądów Administracyjnych: orzeczenia.nsa.gov.pl).***

W świetle powyższego każdy Polak wie, że Sędzia Gliniecki, Ślusarczyk, Zyglewska z powodu braku zdolności do logicznej interpretacji przepisów prawa lub też nadużywając prawa dopuścili się przestępstwa przeciwko państwu kompromitując się albowiem trudno inaczej nazwać działanie Sędziów, którzy definicje ustawy prawo budowlane odsyłają do innej ustawy, przy czym wyrok nie jest podjęty na ustawie prawo ochrony środowiska albowiem instalacjami nie zajmują się organy nadzoru budowlanego.

Szanowny Panie Prezydencie wyrok, o którym mowa w piśmie spowodował ogromny problem między innymi dla Sędziów WSA w Warszawie, którzy będą identyczne sprawy znowu rozpatrywać nie wiedząc, który pogląd NSA przyjąć za prawidłowy. Ponadto skala naruszenia praw przez Sędziów jest tak ogromna, że z powodu kompromitacji wykonywanego zawodu winni oni zostać odsunięci od orzekania z powodu braku zdolności do logicznej interpretacji przepisów, przez co można nimi spokojnie manipulować. Ponadto apeluje, aby Sędzia Teresa Zyglewska nie otrzymała czasem nominacji na Sędziego NSA w przyszłości albowiem posiadam inne jej absurdalne i niedorzeczne poglądy zajęte w wyrokach.

Szanowni mieszkańcy Polski na powyższym przykładzie możecie zobaczyć, że nominacje na Sędziów NSA otrzymały osoby, które nawet nie potrafię definiować pojęć w danej ustawie i odsyłają nas do innej, która nie ma zastosowania i nie może mieć. Przyjęcie stanowiska NSA z dnia 24.07.2015 roku doprowadziłoby do chaosu prawnego w Polsce albowiem przykładowo do przepisów określających udzielenie pełnomocnictwa w postępowaniu sądowo-administracyjnym można by powoływać się na przepisy kpa. Oczywiście sami ocenicie czy Sędzia Zbigniew Ślusarczyk lepiej interpretuje definicje

zawarte w ustawie prawo budowlane od Profesora Romana Hausera i innych, którzy określili w identycznym stanie prawnym, że całość techniczno-użytkowa stacji bazowej wybudowanej na istniejącym obiekcie budowlanym stanowi niezależny obiekt budowlany (budowlę).

Wstawiono na stronę www.prawodozycia.pl

Do wiadomości Prezes NSA oraz WSA w Warszawie.

PREZES ZARZĄDU

Abigail Gelzok